

ται τὸ πρὸς κίνησιν τοῦ ὑδρομύλου ὕδωρ ἢ τὸ πρὸς ποτισμὸν τῶν κήπων Ἀθῆν. Ἀνδρ. Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Καλύβ. Κάρυστ. Κύμ. Ὁξύλιθ. Ὀρ.) Κῶς Μέγαρ. Νάξ. Πελοπν. (Αἶγ.) Σίφν. Στερελλ. (Βοστιν.): *Ἡφραξάνε οἱ ἐμπολὲς κ' ἤμπουκάρισαν τὰ νερά Σίφν.* Συνών. *ἐμπολὰς, ἀναβολή.* 5) Ὁχετός, διὰ τοῦ ὁποίου διοχετεύεται τὸ ἀκάθαρτον ὕδωρ τῶν οἰκιῶν Ἀθῆν. (παλαιότ.) Κῶς: Ἀσμ.

Μωρὴ στραβοκορομηλὰ 'ς τὴν ἀμπολὴ γερμένη

Ἀθῆν. (παλαιότ.) Πβ. *νεροχύτης.* 6) Τὸ ὕδωρ τοῦ ὀχετοῦ, τῆς αὐλακος Ἀθῆν. Ἀνδρ. Νάξ. 7) Στενὴ ὁδὸς μεταξὺ τῶν ἀμπέλων χρησιμεύουσα καὶ ὡς αὐλαξ πρὸς ἀρδευσιν αὐτῶν Εὐβ. (Μύτικ. (Πελοπν. (Ὀλυμπ.): *Φρ. Αὐτὴ πῆρε τὲς ἴμπολές (ἐπὶ γυναικὸς παρεκτραπείσης ἠθικῶς. Συνών. φρ. πῆρε τοὺς δρόμους)* Ὀλυμπ.

8) Τὸ πρὸς ἰσοπέδωσιν ἐπικλινούς ἐδάφους ὑψωμα κτιστὸν διὰ λίθων Ἀνδρ. Πβ. ἀμπόλι.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἐμπολὴ Χίος Ἐμπολὲς Χίος Ἀβολάδες Εὐβ. (Ὀρ.)

ἀμπόλι τό, Καπ. (Φερτ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀμπολή.

Τμήμα τῆς ἀμπέλου ἐσχηματισμένον ἐπὶ ἐπικλινούς ἐδάφους δι' ἀναλήμματος κτιστοῦ πρὸς ἰσοπέδωσιν αὐτοῦ. Πβ. ἀμπολή 8.

ἀμπολὶα ἡ, Στερελλ. (Μεσολόγγ.)

Ἰσως ἐκ τοῦ οὐσ. ἀμπολή.

Τὸ μέρος τῆς παραλίας, ὅπου προσορμίζονται τὰ πλοία-ρια καὶ ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀνέλκουν αὐτά.

ἀμπόλιαστος ἐπίθ. (I) σύνηθ. ἀδόλιαστος πολλαχ. ἀμπόλιαστους βόρ. ἰδιώμ. ἀδόλιαστους πολλαχ. ἀδόλια-στους Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *μπολιαστός <μπο-λιάζω (I) <μπόλι.*

1) Ὁ μὴ ἐνοφθαλμισθεὶς, ὁ μὴ ἐμβολιασθεὶς, ἐπὶ δέν-δρου ἐνθ' ἄν.: *Αὐτὸ τὸ δέντρο ἔμεινε ἀμπόλιαστο καὶ δὲν κάνει καλὸ καρπὸ.* Ἐλαϊὰ ἀμπόλιαστη σύνηθ. Συνών. *ἀκέντρι-στος, ἀκέντρωτος 2, ἀκλάδευτος 2, ἀφέλιαστος.*

β) Ὁ μὴ ἐμβολιασθεὶς διὰ δαμαλίδος, ἐπὶ ἀνθρώπου πολλαχ.: *Ἀφῆκε τὸ παιδί ἀδόλιαστο καὶ τὸ βρῆκε ἡ βλογιά.* Συνών. *ἀβατσίναριστος, ἀβατσίναςτος, ἀβα-τσίνωτος.* 2) Ὁ μὴ προσβληθεὶς ὑπὸ νόσου, κυρίως ἐπιδημικῆς Ἀθῆν. *Κάνεις δὲν ἔμεινε ἀμπόλιαστος ἀπὸ τὸ δάγγιο.*

ἀμπόλιαστος ἐπίθ. (II) Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **μπολιαστός <μπο-λιάζω (II) <μπόλια.*

Ὁ μὴ φορῶν κάλυμμα τῆς κεφαλῆς, ἀσκεπής: *Γυρίζει ἀμπόλιαστος.* Συνών. *ξέσκουφος, ξεσκούφωτος.*

ἀμπονᾶτος ὁ, Ἀθῆν. — ΑΜαμμέλ. Θαλασσιν. 81 ἀδονᾶτος Ζάκ. Κεφαλλ. Νάξ. κ. ἄ. ἀδονᾶτους Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ Ἑνετ. *adonato.*

1) Τακτικὸς ἐπισκέπτης Ἀθῆν. Ζάκ. Ἰμβρ. Κεφαλλ. Νάξ. κ. ἄ.: *Πάλι ἦρθες, μήπως σ' ἔχομε ἀμπονᾶτο; Ἀθῆν. Τί, ἀδονᾶτος μᾶς ἔγινες; Νάξ. Ἀδονᾶτο τὸν ἔχω κάθε ἐβδομάδα αὐτόθ. Εἶνι ἀδονᾶτους 'ς τοῦ ὁπίτ' μας Ἰμβρ.*

Δοὺν ἔχονμ' ἀδονᾶτον, κάθε μέρα νὰ δουν κ' ἔρχιτι αὐτόθ.

2) Ὄνομα ἰχθύος ἐρυθρωποῦ καὶ λαιμάργου ζῶντος παρὰ τοὺς βράχους ΑΜαμμέλ. ἐνθ' ἄν.

ἄμποτε σύνδ. κοιν. καὶ Τσακων. *ἄμποτε βόρ. ἰδιώμ. ἄδοτε πολλαχ. ἄμποτες πολλαχ. καὶ Πόντ. ἄδο-τες Θήρ. Θράκ. Κρήτ. ἄμποντις Μακεδ. κ. ἄ. ἄδουτις Θράκ. (Αἶν.) νιάδοτες Κεφαλλ. νιάποντες Κύθηρ.*

Τὸ μεσν. ἐπιφών. *ἄμποτε, παρ' ὃ καὶ ἄμποτες.*

1) Ὡς ὑποθετικὸς σύνδ. ἐὰν Ἡπ. Ρόδ.: *Ἀμποτε τώρα εἶναι τέτοιος, ὅστερα τί θὰ γίνη;* Ἡπ. Συνών. *ἄν, ἀνίσως.*

2) Ὡς ἐρωτηματικὸν μόρ. ἐκφράζει ἀπορίαν ἢ ἐρώτη-σιν Ἡπ.: *Ἀμποτε τί νὰ γίν'κει;* Συνών. *ἀραγε.* 3) Ὡς ἐπιφών. ἐκφράζει εὐχὴν κοιν. καὶ Πόντ. Τσακων.: *Ἀμποτε νὰ σὲ δῶ εὐτυχισμένο! Ἀμποτε νὰ δώσῃ ὁ Θεὸς νὰ ἔρθῃ μὲ τὸ καλὸ! Ἀμποτε νὰ γίνη αὐτὸ ποῦ λές! κοιν. Ἀμποντις νὰ σ'κονθῇ οὐ ἄρρουστους! Μακεδ. Συνών. εἴθε, μακάρι.*

ἀμποῦ ἐπίρρ. Θήρ.

Πλάσμα τῆς παιδικῆς γλώσσης.

Ἰππαστί, περιβάδην: *Νὰ σὲ κάμω ἀμποῦ νὰ πάμε 'ς τὴ λαλᾶς νὰ μᾶς δώσῃ πράματα.* Συνών. *ἀγκάνγια, ἀμπε-λέτσα, καλικοῦτσα, ὄπα, ὄπαλα.*

ἀμποῦ ἐπιφών. Ψαρ.

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Ἐκφράζει σχετλιασμὸν ὡς τὰ ἀρχ. *φεῦ, οἶμοι: Ἀμποῦ τοῦ καημένης!* Συνών. *ἀλλοίμονο, ἰγού.*

ἀμπουγάδιαστος ἐπίθ. ἐνιαχ. ἀδουγάδιαστος πολ-λαχ. ἀδουγάδιαστους Ἰμβρ. ἀδουγάδιαστος Σύμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *μπουγαδιαστός <μπουγαδιάζω.* Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν περιέχυσαν διὰ τῆς ἀλίσσι-βας, ἥτοι ὕδατος θερμοῦ ἀναμεμειγμένου μετὰ τέφρας, ἐπὶ τῶν πλυνομένων ἀσπροορούχων ἐνθ' ἄν.: *Τὰ ροῦχα τὰ 'χω ἀκόμα ἀδουγάδιαστα. Τὰ ροῦχα δὲν καθαρίζουν ἀδουγάδιαστα πολλαχ.*

ἀμπούκκωτος ἐπίθ. πολλαχ. ἀδούκκωτος πολλαχ. ἀδούκκωτους Σάμ. κ. ἄ. ἀβούκκωτος Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *μπουκκωτός <μπουκκῶνω, παρ' ὃ καὶ βουκκῶνω.*

1) Ἐκεῖνος εἰς τὸ στόμα τοῦ ὁποῖου δὲν ἐτέθη *μπουκ-κῆς*, ἥτοι βλωμός, ὁ ἀτάγιστος Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.) Σάμ.: *Τ' ἔταν τὸ μωρὸν ἐβούκκωσεν καὶ τ' ἄλλο ἐφῆ-κεν ἀβούκκωτον Τραπ.* β) Μεταφ. ὁ μὴ δωροδοκηθεὶς πολλαχ.: *Δὲν ἀφῆσε κανέναν ἀδούκκωτο, ὅλους τοὺς δούκ-κωσε γιὰ νὰ μὴ μιλήσουν.* 2) Ὁ μὴ φαγών τι, ὁ νῆστις πολλαχ. *Μωρέ, δουκκῆς δὲν ἔβαλα, ἀδούκκωτος εἶμαι ἀπὸ τὸ πρῶι πολλαχ. Συνών. ἀφάγωτος.* β) Ὁ μὴ φαγών τὸ πρῶινδον πρόγευμα Κύπρ.: *Εἶμαι ἀμπούκκωτος ἀκόμα τὸ ἄρκεψα νὰ ζαλίζουμαι.*

ἀμπούλα ἡ, λόγ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ Γαλλ. *amoule.*

Φύσιγξ ἐξ ὑάλου τῆς Ἰένης χρησιμεύουσα εἰς συντή-ρησιν ἀπεστερωμένων ὑγρῶν φαρμάκων χρησίμων εἰς ἐνέσεις.

